

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 1631/2026
26.02.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић, Јасмине Симовић, Ирене Вуковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Миљан Тошић адвокат из ..., против тужене „UniCredit Bank Srbija“ а.д. Београд, чији је пуномоћник Младен Аврамовић адвокат из ..., ради утврђења ништавости и стицања без основа, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 8739/20 од 05.02.2025. године, на седници одржаној 26.02.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 8739/20 од 05.02.2025. године.

ПРЕИНАЧУЈУ СЕ пресуда Вишег суда у Београду Гж 8739/20 од 05.02.2025. године и пресуда Првог основног суда у Београду П 10292/19 од 07.10.2019. године у ставу другом, трећем и четвртном изреке, тако што **СЕ ОДБИЈА** као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се утврди ништавост одредаба члана 9. тачка 1. алинеја 1. и 2. уговора о кредиту од 29.07.2014. године, којима је уговорена наплата једнократне накнаде за обраду кредитног захтева од 2% од износа одобреног кредита и накнада за праћење кредита на неплаћени износ главнице 0,5% годишње, да се обавезе тужена да тужиоцу на име стицања без основа исплати 5.000,00 динара са законском затезном каматом од 29.07.2014. године до исплате и накнади му трошкове парничног поступка.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац да на име трошкова целог поступка исплати туженој 37.700,00 динара у року од осам дана од достављања преписа пресуде.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду Гж 8739/20 од 05.02.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужене и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П 10292/19 од 07.10.2019. године у ставу другом, трећем и четвртном изреке којима је утврђено да су ништаве одредбе члана 9. тачка 1. алинеја 1. и 2. уговора о кредиту од 29.07.2014. године које се односе на једнократну накнаду за обраду

кредитног захтева и праћење кредита и обавезана тужена да на име стеченог без основа исплати тужиоцу 5.000,00 динара са законском затезном каматом од 29.07.2014. године до исплате и да му накнади трошкове парничног поступка од 17.300,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против означене правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила посебну ревизију, на основу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, због погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о дозвољености посебне ревизије у смислу члана 404. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23), Врховни суд је оценио да је ревизија тужене изузетно дозвољена, с обзиром да је у сличној чињеничној и правној ситуацији донето више пресуда којима је одлучено на другачији начин, због чега је одлучио као у првом ставу пресуде, на основу члана 404. став 2. ЗПП.

Одлучујући о оспореној пресуди у смислу члана 408. ЗПП, Врховни суд је оценио да је ревизија тужене основана.

У поступку спроведеном пред нижестепеним судовима није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, између парничних странака закључен је 29.07.2014. године уговор којим је тужена одобрила тужиоцу кредит од 250.000,00 динара. Чланом 9. тачка 1. алинеја 1. и 2. уговорена је наплата једнократне накнаде за обраду кредитног захтева од 2% од износа одобреног кредита и накнада за праћење кредита на неисплаћени износ главнице од 0,5% годишње, па је на име накнаде за обраду кредитног захтева тужена од тужиоца 29.07.2014. године наплатила 5.000,00 динара.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да тужена није јасно и недвосмислено навела податке о трошковима обраде кредита, као и накнаду за праћење кредита, да је тужилац доведен у неравноправан положај у односу на тужену која је на основу унапред припремљеног и одштампаног уговора о кредиту на чију садржину тужилац као корисник није могао да утиче сносио трошкове банке без образложења који су то трошкови, што обавезу чини неодредивом, па је нашао да је спорна уговорна одредба ништава у смислу члана 103. став 1. ЗОО, па је обавеза тужена да врати примљени износ на основу члана 210. и 214. ЗОО, са законском затезном каматом од дана када је исплату примила.

Другостепени суд је одбио жалбу тужене и потврдио првостепену пресуду оценивши да је оспорена уговорна одредба супротна принудним прописима и добрим обичајима, да тужена на којој је био терет доказивања није пружила доказе да је тужиоцу пре закључења уговора о кредиту уручила понуду, да понуда у списима није потписана од стране тужиоца, из чега произлази закључак да тужилац у предуговорној фази није био упозната са условима кредита, нити висином накнада и трошкова који падају на његов терет.

По оцени Врховног суда становиште нижестепених судова је засновано на погрешној примени материјалног права.

Тужена има право да уговори наплату накнаде својих услуга, и да их од корисника кредита и наплати, уз услов да претходно, у предуговорној фази, информисе корисника кредита о врсти и висини свих накнада и других трошкова који падају на његов терет, понудом која садржи све прописане податке, у смислу чл. 17.

Закона о заштити корисника финансијских услуга („Службени гласник РС“, бр. 36/11) и 12. Одлуке о условима и начину обрачуна ефективне каматне стопе и изгледу и садржини обрасца који се уручује кориснику („Службени гласник РС“, бр. 65/11). То значи да су пословне банке дужне да кориснику пруже информације и одговарајућа објашњења о условима који се односе на уговор о кредиту (понуда) на начин који ће му омогућити да упореди понуде различитих давалаца истих услуга и процени да ли ови услови одговарају његовим потребама и финансијској ситуацији; при чему се понуда исписује на прописаном обрасцу и садржи и врсту и висину свих накнада и других трошкова који падају на терет корисника кредита, уз одређење да ли су фиксни или променљиви.

У понуди учињеној у конкретном случају, достављеној од стране тужене, чију веродостојност тужилац није оспорио, наведене су врста и висина свих накнада и других трошкова који падају на терет корисника кредита, између осталог и накнада за обраду кредитног захтева у износу који одговара садржини оспорене одредбе члана 9. тачка 1. алинеја 1. и 2. уговора о кредиту од 29.07.2014. године (тачка 3.3).

Следствено изложеном, погрешно је становиште другостепеног суда да тужена није доказала чињеницу да је понуду уручила тужиоцу. Према одредби члана 230. став 1. ЗПП, не доказују се чињенице које је странка признала пред судом у току парнице, односно чињенице које није оспорила. С обзиром да тужилац није оспорио чињеницу да му је понуда уручена, тужена није била дужна да уручење понуде коју је доставила доказује, због чега се његов неуспех у овом спору не може приписати пропусту у доказивању битне чињенице. Нису прихватљиви ни разлози првостепеног суда, јер тужена није била дужна да у понуди посебно прикаже структуру и спецификацију уговорене накнаде за обраду кредитног захтева.

С обзиром на изложено, преиначене су нижестепене пресуде, као у другом ставу изреке ове пресуде, на основу члана 416. став 1. ЗПП.

Како је тужена успела у поступку по ревизији, то јој на основу члана 165. став 2. у вези са чл. 163. став 2, 153. став 1. и 154. став 2. ЗПП, припадају трошкови целог поступка према оствареном успеху спора и постављеном захтеву у износу од 37.700,00 динара. Висина ових трошкова одмерена је према опредељеном захтеву у складу са Тарифом о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката и Таксеном тарифом. Трошкови се односе на приступ пуномоћника тужене на једно одржано рочиште 7.500,00 динара, састав ревизије 18.000,00 динара и на издатке за судску таксу на ревизију у износу од 3.800,00 динара и судску таксу за одлуку по ревизији 8.400,00 динара.

Туженој није признато право на накнаду трошкова за састав једног образложеног поднеска којим се изјаснила на наводе из тужбе, јер се према члану 472. ЗПП у поступку о споровима мале вредности, какав је у конкретном случају, не доставља тужба туженом на одговор, па састав тог поднеска није била нужна и неопходна радња за вођење парнице.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић